

A i B

Actio in Basilica

Ročník V.

číslo

2

Bulletin farnosti Narodenia Panny Márie vo Vranove n/T - Sever

17. 1. 2016 — 30. 1. 2016

SLOVO NA ÚVOD

Zo života svätého Pavla Tébskeho, pustovníka – patriarchu nášho rádu, vyberáme: *Očakávajúc koniec prenasledovania dobrovoľne prijal to, čo bolo nutné.* Pri pobyte na púšti sa Pavol musel vyrovnáť s viacerými ťažkými otázkami a s myšlienkami o svojom vlastnom živote, ktoré mu virili hlavou i v srdci.

Jednou z dôležitých otázok týkajúcich sa ľudskej existencie je otázka zmyslu a cieľa tohto života. Prečo a z akého dôvodu som tu? Aký má zmysel pokračovať v tom, čo som si vybral a do čoho som sa pustil? Môže to, čo robím, nemať žiadny zmysel? Svätý Pavol si tieto otázky iste dával už od začiatku svojho pobytu na púšti, keď si myslel, že na púšti zostane len dočasne. O to viac prichádzali tieto myšlienky vtedy, keď sa rozhodol, že sa už nikdy nevráti do rodnej krajiny. Možno mal pochybnosti, možno pociťoval krízy. Faktom ale je, že ostal, a to svedčí o tom, že našiel zmysel života v týchto náročných podmienkach. Pavol videl celý svoj život na púšti a odkrýva jeho zmysel. Dokázal, že je verný a vytrvalý vo svojom rozhodnutí.

Počas nášho života pred nami vyvstávajú rôzne výzvy. Niektoré životné situácie bývajú pre nás akýmisi skúškami. Môžu nastať krízy. Takéto momenty a obdobia sa môžu stať pre nás príležitosťou k rozvíjaniu sa, k zdokonaľovaniu. Je potrebné ich len správne prežiť. Počas rôznych ľudských zážitkov prichádzajú človeku na myseľ aj

ťažké a vážne otázky. Príde čas, keď musíme očistiť svoje životné motivácie, ktoré tvoria náš život a umožňujú nám prejsť ním až do konca vo vernosti našim predsavzatiam. Aj cez ťažkosti, pády a neveru; nesmieme však stratiť hlavný smer našej cesty.

V tomto všetkom je nevyhnutné Svetlo Ducha Svätého. Pán Boh nám chce udeliť svoje duchovné dary. Otvárajme sa na ne počas modlitby. Prosme o to, aby nás osvecoval Boží Duch. Kristus povedal svojim učeníkom: *„Ak ma milujete, budete zachovávať moje prikázania. A ja poprosím Otca a On vám dá iného Tešiteľa, aby zostal s vami naveky. Ducha pravdy, ktorého svet nemôže prijať, lebo ho nevidí ani nepozná. Vy ho poznáte, lebo ostáva u vás a bude vo vás“* (Jn 14, 15 –17). V bulle vyhlasujúcej Svätý Rok milosrdenstva pápež František píše: *„Ježiš pred množstvom ľudí, ktorí ho nasledovali – keď pozoroval ich únavu a vysilenie, skleslosť a dezorientáciu, zakúšal k nim v hĺbke srdca silný súcit. Silou tejto súcitnej lásky uzdravoval chorých, ktorí mu boli prinášani, a niekoľkými chlebami a rybami sýtil veľké zástupy. Vo všetkých týchto okolnostiach bolo Ježišovo srdce pohnuté práve milosrdenstvom, ktorým čítal v srdci tých, s ktorými hovoril, a odpovedal na ich najskutočnejšie potreby* (MV8).

O. Rastislav Ivanecký OSPPE, farár

Vianočná báseň o zabúdaní

Staré sú tieto dni.
Staré sú tieto noci.
Čas na ne zabudol
v slamenej katedrále.

Aj my sme zabudli?
Snáď nezabudli, hoci
to tiché tajomstvo
je tichšie. Neustále...

Tajomstvo, ktoré si
vždy počká na človeka.
A hrdzou zazvoní
o všetko, čo tu bolo.

Prichádza v záplatach,
no svet ho pooblieka,
nech v lesklej nádhere
vstúpi na naše mólo.

Miňame si svoj čas.
A zabúdame pritom,
kto pečie Vianoce
a akú majú chuť.

Znova sú na stole
a posypané citom.
Boh na nás našťastie
zabudol zabudnúť.

Valentín Šefčík

K putovaniu relikvií

sv. Terézie z Lisieux
Slovenskom do 24. januára
tohto roku ponúkame čitateľom
túto jej modlitbu:

Modlitba svätej Terézie

Nekonečný Bože, nauč ma povolaniu lásky!
Preto si želám a prosím:
moje myšlienky nech sú láskou,
moje mlčanie nech je láskou,
moje modlitby nech sú láskou,
moje práce nech sú láskou,
moje utrpenie nech je láskou,
moje sebazaprenie nech je láskou,
môj odpočinok nech je láskou,
moja ľútosť nech je láskou,
celý môj život nech je láskou,
moje umieranie nech je láskou.
Ó, môj Bože, daj mi ústa lásky,
ó, môj Bože, daj mi oči lásky,
ó, môj Bože, daj mi ruky i nohy lásky,
premeň ma celú v lásku.

Slovo na zamyslenie

Chcem prežívať svoje nebo tak, že budem konať dobro na Zemi.

Sv. Terézia z Lisieux

Svätý Anton, opát

„Mních sa podobá rybe. Ryba zhynie, ak nie je vo vode, a mních hynie, ak nie je v samote“, povedal svätý Anton, ktorého sviatok si pripomíname 17. januára.

Svätý Anton, opát, pustovník, nazývaný aj Veľký, pochádzal z bohatej kresťanskej rodiny. Narodil sa okolo roku 251 v Kome (dnes Qemans) v Hornom Egypte. Keď mal 20 rokov, zomreli mu obidvaja rodičia. Anton prevzal starosť o rodinný majetok a o mladšiu sestru.

To však netrvalo dlho. Keď raz Anton pri návšteve bohoslužieb počul slová evanjelia: „Ak chceš byť dokonalý, choď, predaj, čo máš, rozďaj chudobným a budeš mať poklad v nebi. Potom príď a nasleduj ma!“, rozhodol sa prijať túto Ježišovu výzvu. Niečo z majetku dal nábožným ženám so žiadosťou, aby sa postarali o jeho sestru a všetko ostatné rozďal chudobným. On sám začal viesť prísny pustovnícky život v modlitbe, sebazapieraní a vo fyzickej práci. Najprv žil v blízkosti rodného mesta. Neskôr ho túžba po väčšej samote priviedla do skalnej jaskyne v Libyjskej púšti a napokon do pustých vrchov medzi riekou Níl a Červeným morom.

Napriek veľkej túžbe po samote Anton nepohrdal ľudskou spoločnosťou. Keď bol vážny dôvod, bol ochotný opustiť svoju pustovňu a ísť na pomoc tým, čo ho potrebovali. Zo svojej samoty odišiel dva razy. V roku 311, aby zorganizoval pomoc prenasledovaným kresťanom v Alexandrii a v r. 355, keď na žiadosť alexandrijského biskupa Atanáza išiel brániť pravú vieru proti bludárom – ariánom.

Keď mal 90 rokov, našiel z Božieho vnuknutia na púšti prvého pustovníka, svätého Pavla z Téb, ktorý mal vtedy sto trinásť rokov, a pochoval ho.

Svätý Anton zomrel vo vysokom veku

asi 105 rokov. Životopisy uvádzajú ako dátum jeho smrti 17. január 356. Jeho hrob zostal dlho neznámy. Podarilo sa nájsť ho až za cisára Justiniána I. v r. 561. Vtedy preniesli jeho telesné pozostatky do Alexandrie. Keď r. 635 dobyli mohamedáni Egypt, ostatky boli prevezené do Carihradu, odkiaľ sa ich veľká časť dostala okolo r. 1000 do Francúzska. Tu sú od r. 1491 uložené v kostole St. Julien v Arles.

Svätý Anton nie je zakladateľom kláštorného mníšskeho života, iba spojil roztratené žijúcich pustovníkov do spoločenstva. V našej bazilike ho máme zobrazeneho dvakrát – podľa ikonografie ako starca s opátskou berlou na hlavnom oltári oproti soche sv. Pavla a na bočnom oltári sv. Pavla – s bochníkom chleba v ruke – oproti sv. Hieronymovi.

Lubica S.

V tomto čísle pokračujeme v predstavovaní rehoľníčok – našich rodáčok z Vranova nad Topľou. Tentokrát je to rozhovor so sestrou Konštanciou SCSC z Inštitútu Milosrdných sestier Svätého kríža. My rodáci ju poznáme ako Janku Melkovú.

1. Modli by ste čitateľom priblížiť v krátkosti niečo z detstva a štúdia?

Narodila som sa vo Vranove nad Topľou, kde ešte žije moja mamka a kde sa rada vraciam. Mám dve sestry, Máriu a Helenu. Obidve sú vydaté a majú usporiadané rodiny. Detstvo sme prežili vo veľmi skromných podmienkach, ale o to viac sme cítili rodičovskú a vzájomnú sesterskú lásku, ktorá pretrváva až doposiaľ. Celé svoje štúdium, teda Základnú školu i Strednú ekonomickú školu som absolvovala vo Vranove. Po maturite som pracovala najprv ako sekretárka obchodného námestníka v Bukóze a potom ako mzdová účtovníčka v Slovenke vo Vranove.

2. Do rehole ste vstúpili pred rokom 1989, teda pred revolúciou. Koľko ste mali rokov a čo vás k tomu viedlo?

Do rehole som vstúpila v roku 1981. Čo ma k tomu viedlo? Sám Pán. Nikdy predtým som si nemyslela, že pôjdem touto cestou, mala som v úmysle cestu manželstva. Ale Pán mi posielal do cesty ľudí a udalosti, ktoré ma viedli inak a priviedli na cestu k Nemu. Bolo to presne tak ako u proroka Jeremiáša: „Zvádzal si ma, Pane, nuž dal som sa zviesť, uchopil si ma a prevládol“ (Jer 20, 7). A tak som vstúpila do Inštitútu Milosrdných sestier Svätého kríža. Samozrejme, že vtedy to bolo tajne, v civilii. Pracovala som v Košiciach vo Fakultnej nemocnici na Triede SNP ako mzdová účtovníčka 9 rokov bez toho, aby o tom niekto vedel. Bývali sme v bytovkách po dve, tri a stretávali sme sa raz za týždeň, cez víkend, na duchovné obnovy a sesterské povzbudenie. Život v reholi pre nás, ktoré sme žili „vonku“, bol

celkom iný, ako je teraz. Mali sme predstavenú, ale fakticky sme boli za všetko zodpovedné pred Pánom samy, lebo ona s nami nebývala. Boli sme však verné pravidlám a charizme našich zakladateľov. A Pán nám dal milosť vernosti až doteraz.

3. Čo sa zmenilo po roku 1989? Ako to vyzeralo s dorastom?

Po roku 1989 sa toho veľa zmenilo. Jednak to, že sme si smeli obliecť rehoľné rúcho, znak nášho zasvätenia, a slobodne vyznávať svoju vieru, ale aj to, že sme mohli žiť v spoločnostiach so staršími spolusestrami a od nich sa učiť opravdivému rehoľnému životu. Rehole mohli oficiálne prijímať nové členky, ktoré mali formáciu v rehoľných domoch, rehoľné sľuby sa skladali verejne, aj za účasti príbuzných a známych. Čo sa týka dorastu, tak po nežnej revolúcii sa hlásilo oveľa viac dievčat ako teraz (8, 10, 12 ročne). V súčasnosti, vďaka Bohu, máme 4 novicky a 3 postulanky, ale boli aj také roky, kedy nenastúpil nikto.

4. Kde všade ste pôsobili a ako vyzerá váš denný program?

V roku 1981, keď som vstúpila do rehole, pracovala som 9 rokov v Košiciach vo Fakultnej nemocnici na Tereze v podmienkach, ako som už spomínala. V roku 1990, keď bolo dovolené obliecť si rehoľné rúcho, bola som preložená do Spišského Podhradia, do obnoveného Kňazského seminára, kde som pracovala tiež ako mzdová účtovníčka tri roky. Tam, na Spišskej Kapitule, dňa 3. augusta 1991 som zložila večné sväté sľuby – už verejne, spolu s ďalšími spolusestrami. Potom som bola preložená do Dolného Smokovca, kde som pôsobila 6 rokov ako vedúca Rekreačného a charitného zariadenia. Potom sa bolo treba zdokonaľiť v nemčine, a tak som bola takmer pol roka v Nemecku a chvíľu, asi 9 mesiacov, som potom pracovala ako pokladníčka v našom Charitnom domove v Cerovej na západnom Slovensku. Odtiaľ

som prišla opäť na východ, opäť do Spišského Podhradia, ale tentokrát na Biskupský úrad za všeobecnú účtovníčku. Tam som bola 5 rokov. V roku 2005 som bola preložená do Hanisky pri Košiciach, kde som už 11 rokov zodpovedná za spoločenstvo a zároveň som 9 rokov bola provinciálnou radkyňou.

Program dňa v našej reholi je rôzny, v závislosti od toho, aké poslanie má to ktoré spoločenstvo. V našom spoločenstve v Haniske vstávame o 5.30 hod. Nasleduje polhodinové ranné rozjímanie, modlitba Ranných chvál a svätá omša. Po nej sú spoločné raňajky a potom každá ide po svojej práci. O 12.00 hod je modlitba Anjel Pána, Posvätné čítanie, Hodinka dňa a poľudňajšie spytovanie svedomia. Potom nasleduje obed a popoludní je znova práca, podľa toho, kto je kde zadelený. Večer o 17.00 hod. máme buď polhodinovú adoráciu a večery alebo posvätný ruženec a večery. Vo štvrtky a v nedele mávame hodinové adorácie. Po nich je večera. Po večeri má už každá svoj individuálny program podľa toho, čo si ktorá sestra potrebuje ešte vybaviť, prichystať na ďalší deň, prípadne „domodliť“. Kompletorium sa modlíme každá súkromne. Večierka je o 22.00 hod.

5. Ako trávite voľné chvíle určené na zrelaxovanie?

Ako najradšej oddychujem, relaxujem? Musím povedať, že mi na to ostáva minimum času, ale ak to minimum mám, tak si rada prečítam knihu a rada pletiem (štrikujem); ale podotýkam, že ihlice som nemala v ruke asi 15 rokov. J

6. Keď prídete do Vranova, ako vnímate zmeny v porovnaní s detstvom, rešpektíve pred revolúciou?

Vo Vranove som prežila takmer 25 rokov života a tak ako väčšina ľudí, aj ja sa rada vraciam tam, kde sú moje korene. Samozrejme, že väčší rozmach nastal po roku 1989. Je tu veľmi veľa pozitívnych zmien. Mesto

sa rozrástlo, vznikli nové sídliská a veľmi pekne je upravené centrum mesta. Veľkú zmenu vnímam v duchovnej oblasti. Vznikla tu druhá Farnosť sv. Františka z Assisi v južnej časti mesta a Cirkevná materská škola, Základná škola i Gymnázium. Keďže správcami Farnosti Narodenia Panny Márie Vranov – Sever sú rehoľníci, pre veriacich je možnosť účasti na viacerých svätých omšiach, viac príležitostí k sviatosti zmierenia a mnohé iné duchovné aktivity pre dospelých i deti, o čom sa nám predtým ani nesnívalo.

7. Čo by ste radi odkázali našim čitateľom, svojim rodákom Vranovčanom?

Aby verili Bohu a jeho vedeniu. Tým, ktorí žijú v manželstve, aby si boli navzájom verní a denne upevňovali svoju lásku obetavou službou tomu druhému. Tým, ktorí sa na manželstvo pripravujú, aby tento čas prežili čisto, s pohľadom na Nepoškvrnenú Pannu Máriu. Tým, ktorí sa zaoberajú myšlienkou na zasvätenie sa Bohu v kňazstve alebo rehoľnom živote, aby sa nebáli povedať Bohu *áno*, lebo Boh odmeňuje stonásobne už tu na zemi a potom: „Ani oko nevidelo, ani ucho nepočulo, ani do ľudského srdca nevystúpilo, čo Boh pripravil tým, ktorí ho milujú“ (1Kor 2, 9). Starším a chorým, aby svoje utrpenia, choroby, ťažkosti a bolesti spájali s Kristovým utrpením a modlili sa za celý svet. A našej mládeži, aby budovala svoj život na Bohu: s Bohom a pre Boha. Jedine toto má význam a to nás zachráni.

Ďakujeme za rozhovor.

Ján F. a Veronika F.

Božie konanie

Aké iné slová možno vysloviť, keď pokorne vnímame, čo nám ponúkajú tieto dni? Len pred mesiacom, 13. decembra, bola otvorená symbolická Brána milosrdenstva aj na našej bazilike. Uplynulý týždeň sme spoločne s otcami pavlínmi v atmosfére slávnostnej novény ku cti svätého Pavla Pustovníka vyjadrovali úctu k nemu a vyprosovali si aj na jeho príhovor potrebné milosti. Pozorne sme vnímali obsah homílií a v závere novény, pred odpustovou slávnosťou k sviatku tohto patriarchu pavlínskeho rádu sme sa dozvedeli o možnosti založenia Bratstva anjelov strážnych v našej farnosti. Nie je to milosť? Nie je to Božie konanie?

Dnes už vieme, že pavlínskej charizme okrem mariánskeho kultu a úcty k svätému Pavlovi Pustovníkovi je vlastná aj osobitná úcta a pobožnosť k anjelom strážnym. Teda nie náhodou vo všetkých pavlínskych kostoloch nachádzame množstvo rôznych vyobrazení týchto láskavých duchovných bytostí, ktoré z Božieho rozhodnutia majú starostlivosť nad svetom a predovšetkým nad ľuďmi. V našom chráme počnúc sv. Michalom Archanjelom je ich vyše 70! Vzhľadom na dnešný stav sveta a potreby človeka otcovia pavlíni sa rozhodli vo svojich pastoračných snahách na Slovensku obnoviť dávne formy pavlínskeho dušpastierstva aj cez Bratstvá anjelov strážnych.

Z histórie bratstiev: Pápež Urban VIII. r. 1624 dovolil pavlínom tvoriť pri ich kostoloch (so súhlasom biskupa) Bratstvá anjelov strážnych. O dva roky neskôr (r. 1626) splnomocnil generálnych prestavených k samostatnému erigovaniu týchto bratstiev pri kostoloch rádu a od 8. 10. 1626 aj v iných kostoloch so súhlasom miestneho biskupa.

Prvou úlohou anjelov je velebenie Boha a Boh vo svojej starostlivosti o človeka dal každému človeku anjela, aby sa o neho staral, nad ním bdel, s láskou ho strážil, chrá-

nil pred zlom, rozjasňoval jeho myšlienky Božím svetlom, bol mu na pomoci, viedol ho. **Dal mu anjela strážneho.**

Nie je to Božie konanie?

16. januára t. r. sa Vranovu dostalo mimoriadnej milosti privítať ostatky sv. Terézie od Dieťaťa Ježiša a Svätej Tváre, *najväčšej svätice moderných čias (ako ju nazval sv. Pius X.)*. V poslednom období svojho krátkeho života napísala báseň *Anjelovi strážnemu*.

Úryvok z nej: „Anjel strážny srdca môjho,- čo žiaríš ako nežný vit

- pred trónom Otca nebeského,
- ktorý ti káže za mnou ísť,
- ty kvôli mne ideš touto zemou,
- si priateľ môj a môj brat,
- čo mi je svetlom a útechou,
- len ostaň, veď a osvecu!

J. Melková

Týždeň modlitieb za jednotu kresťanov

Od 18. do 25. januára bude trvať už tradičný Týždeň modlitieb za jednotu kresťanov, ktorý sa v našom meste bude tohto roku konať vo Farnosti Vranov — Juh. Témou tohtoročného týždňa je Prvý Petrov list, kap. 2, verš 9 – 10: „Vy však ste vyvolený rod, kráľovské kňazstvo, jeho vlastný svätý národ, aby ste zvestovali veľké skutky toho, čo vás povolal z temnoty do svojho predivného svetla...“ (slovenský ekumenický preklad). Pán povoláva všetkých pokrstených kresťanov zvestovať veľké skutky Pánove. To, že sme sa stali Božími, je vyjadrené v krste. Pri krste sme boli znovuzrodení. Toto si vážme, premýšľajme o svojom poslaní a naplňujme ho. Petrov list nám pripomína, kto sme, keď sa chceme spoločne modliť. Skúsme si pre-

čítať Jánovu kapitolu 17, ktorá by sa dala nazvať aj testamentom nášho Pána:

„...aby všetci boli jedno...“, „...aby láska, ktorou ma miluješ, bola v nich a aby som v nich bol aj ja.“

Nielen v tomto výnimočnom týždni modlitieb hľadajme spoločne pravdu. Nie pravdu filozofov – pravda je objektívna realita, ktorá existuje mimo nášho vedomia. Ježiš je Pravda absolútna. Absolútno je opak relativity, je to istota, pokoj. Predovšetkým však pri hľadaní majme lásku. Len takto raz spoločne môžeme vojsť do nebeského kráľovstva.

Ján F.

Niektoré pamätné dni

* Tohto roku je 1150 rokov od začiatku kristianizácie Poľska (r. 966 krst kniežaťa Mieška I.).

- 21. januára 1921 – pred 95 rokmi sa narodil slovenský maliar Ladislav Záborský, autor mnohých sakrálnych umeleckých prác a výzdoby chrámovej architektúry.
- 22. januára 1922 – zomrel pápež Benedikt XV., veľký pápež tragickej doby I. svetovej vojny. V r. 1917 založil Kongregáciu pre východné cirkvi a Pápežský orientálny inštitút a vydal *Kódex kánonického práva*, ktorý inicioval jeho predchodca Benedikt X.
- 22. januára 1924 – narodil sa J. E. kardinál Ján Chryzostom Korec SJ, nitriansky biskup, ktorý zomrel 24. októbra 2015.
- 23. januára 1846 – pred 170 rokmi narodil sa spišský kanonik František Zvada, jazykovedec, dialektológ (um. r. 1916).
- 23. januára 1876 – pred 140 rokmi v Župčanoch pri Prešove umrel Jonáš Záborský, kňaz, spisovateľ a dramatik, bojovník proti sociálnemu a národnostnému útlaku pospolitého ľudu.
- 23. januára 1901 – pred 115 rokmi umrel Giuseppe Verdi, taliansky hudobný skladateľ, majster opery.
- 29. januára 1816 – pred 200 rokmi sa narodil František Augustín Očkovský, opát, prepošť, historik, národný buditeľ.
- 31. januára 1956 – pred 60 rokmi pápež Pius XII. vydal apoštol. konštitúciu *Sedes Sapientiae*.

Z farskej matriky

KRSTY: Adam Zahorodník, Ján Krajník,
Lea Zarembová

POZVANIE DO VEČNOSTI PRIJALI:
Monika Skybová(66)

OHLÁŠKY

Ľubomír Dunaj, narodený v Michalovciach a bývajúci v Strážskom
a **Júlia Bradovková**, narodená a bývajúca vo Vranove nad Topľou
(ohlasujú sa druhý a tretíkrát)

Peter Krivák, narodený a bývajúci vo Vranove nad Topľou
a **Jana Polakovičová**, narodená a bývajúca vo Vranove nad Topľou
(ohlasujú sa druhý a tretíkrát)

Dominik Varga, narodený a bývajúci vo Vranove nad Topľou
a **Andrea Adamová** narodená a bývajúca vo Vranove nad Topľou
(ohlasujú sa prvý a druhýkrát)

Kalendárium pripomína

17. 01. – Ne: 2. nedeľa v Cezročnom období; sv. Anton, opát
V našej farnosti odpustová slávnosť sv. Pavla, Prvého pustovníka
18. 01. – Po: Sv. Margita Uhorská, panna
20. 01. – St: Sv. Fabián, pápež; sv. Šebastián, mučeníci
21. 01. – Št: Sv. Agnesa rímska, panna a mučenica
22. 01. – Pi: Sv. Vincent, diakon a mučeník; bl. Laura Vicuña
23. 01. – So: Sv. Ján Almužník, biskup
24. 01. – Ne: 3. nedeľa v Cezročnom období; sv. František Saleský
25. 01. – Po: Obrátenie sv. Pavla, apoštola
26. 01. – Ut: Sv. Timotej a Títus, biskupi
27. 01. – St: Sv. Angela Merici, panna
28. 01. – Št: Sv. Tomáš Akvinský, kňaz a učiteľ Cirkvi

ZRNKÁ MÚDROSTI

- Úžasní ľudia sa nerodia. Úžasnými ľuďmi sa stanú.
- Nezáleží na tom, v akej situácii sa ocitneme, ale na tom, ako na ňu zareagujeme.
- Nie sme telo, ktoré má dušu. Sme duša, ktorá má telo!

Informačný bulletin

Vydáva Rímskokatolícky farský úrad Narodenia Panny Márie Vranov nad Topľou, Mariánske námestie 1496/127.
Určené pre vnútornú potrebu farnosti.

Jazyková úprava: Juliana Melková.

Príspevky, návrhy, podnety na: aib@bazilikavranov.sk

Redakcia si vyhradzuje právo v prípade potreby príspevky upravovať.